

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Postup Rady pro rozhlasové a televizní vysílání při rozhodování o televizním násilí

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) je bezesporu nejdůležitějším mediálním regulátorem televizního a rozhlasového vysílání v České republice. Právní základ činnosti a působnosti Rady představuje zákon o rozhlasovém a televizním vysílání (dále jen „zákon o vysílání“)[1]. Pro účely následujícího příspěvku se budu zabývat především specifickou působností Rady, kterou je vykonávání dohledu nad obsahem televizního vysílání a možnost ukládat sankce provozovatelům televizního vysílání, kteří porušují své povinnosti plynoucí ze zákona o vysílání.

Jednu z oblastí závadného obsahu televizního vysílání představuje televizní násilí. Problematika televizního násilí úzce souvisí především s ochranou dětí a mladistvých a jejich fyzického, psychického či mravního vývoje, neboť je zde předpoklad, že na tuto rizikovou skupinu může mít televizní násilí nejmarkantnější negativní dopad.[2] Obecně můžeme říct, že ochrana dětí a mladistvých před negativními vlivy televizního vysílání (mezi které se řadí i televizní násilí) patří mezi hlavní priority Rady.[3] Klíčovým zákonným ustanovením je v tomto směru § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, v němž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Za porušení tohoto ustanovení může Rada podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání uložit provozovateli pokutu od 20.000 Kč do 10.000.000 Kč.

Posouzení reálného dopadu na vývoj dítěte či mladistvého je zpravidla součástí analýz pořadů, na jejichž základě pak Rada rozhoduje o případném zahájení správního řízení. Jen v případě kriminálních seriálů zahájila Rada v minulých letech zejména s provozovatelem CET 21 spol. s r.o. (TV Nova) a FTV Prima, spol. s r.o. (TV Prima) vícero správních řízení z moci úřední pro možná porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, neboť odvysíláním pořadů Myšlenky zločince a Sběratelé kostí na programu Prima televize a pořadů Kriminálka Las Vegas, Kriminálka New York a Odložené případy na programu Nova se mohli dopustit porušení této povinnosti.[4]

V následujících řádcích se budu snažit generalizovat postup Rady při rozhodování o televizním násilí.[5] Jako podklad mi budou sloužit především rozhodnutí ve věcech dvou Reality show - Vyvolení a Big Brother, neboť v době jejich vysílání na komerčních stanicích[6] se co do množství stížností, které přišli Radě v souvislosti s možným porušením výše uvedeného ustanovení, staly velmi frekventovaným jevem.[7] Z judikatury Městského soudu v Praze (dále jen „MS v Praze“) či Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) lze jistým způsobem postup Rady vydedukovat, neboť provozovatelé ve správních žalobách či kasačních stížnostech nejčastěji napadali právě některé specifické aspekty postupu Rady při rozhodování o správních deliktech, kterými byla porušena povinnost plynoucí z ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Aspekty dokládající postup Rady, na které se zaměřím níže, jsou tedy: 1. Monitoring, analytické vyhodnocení pořadu a problematika dokazování před Radou; 2. ne/naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání; 3. výklad neurčitých pojmů a ne/potřeba znaleckého posudku; 4. předchozí upozornění na porušení povinnosti dle § 59 zákona o vysílání; 5. kritéria uložení a výše

pokut. Na začátek je však nutno objasnit, jak vlastně probíhá řízení ve věcech správních deliktů, o kterých rozhoduje Rada.

Na počátku stojí správní rozhodnutí vydané Radou, ve kterém definuje např. porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání a uloží sankci na základě § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání. Jedná se o klasické správní rozhodnutí dle správního řádu.[8] Toto rozhodnutí je samozřejmě přezkoumatelné u soudu, první instancí je tak MS v Praze, kde mají provozovatelé možnost napadnout toto rozhodnutí žalobou. MS v Praze pak dále může z hlediska merita věci žalobě vyhovět a rozhodnutí Rady zrušit a vrátit zpět k dalšímu řízení nebo žalobu zamítnout. Opravným prostředkem proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost podle soudního řádu správního[9], o které rozhoduje NSS. Ten meritorně buď rozhodnutí MS v Praze zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení, nebo kasační stížnost zamítne. Po vyčerpání všech opravných prostředků existuje ještě na základě zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, možnost podat ústavní stížnost k Ústavnímu soudu.

Nyní tedy již přistoupím k jednotlivým aspektům postupu Rady:

1. Monitoring, analytické vyhodnocení pořadů a problematika dokazování před Radou

Rada je ze zákona oprávněna provádět monitoring televizního i rozhlasového vysílání,[10] jehož cílem je kontrolovat, zdali je vysílání v souladu se zákonem a také tak z vlastního podnětu činí. Rozhodujícím podnětem k jednání Rady by tak neměly být pouze divácké stížnosti, ale především její vlastní aktivní přístup. V případech Reality show Rada již od počátku prováděla soustavný monitoring a obsahové analýzy všech odvysílaných pořadů před 22. hodinou. Podobný postup Rada aplikuje např. u některých akčních filmů či kriminálních seriálů, u kterých je hrozící riziko porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Důležitý je fakt, že tento monitoring probíhá zpětně, tedy až po odvysílání pořadu, jde tedy o jakési zpětné posuzování.[11] Podle Jednacího řádu Rady podklady pro správní rozhodnutí Rady připravuje Úřad Rady s tím, že podle Organizačního řádu Úřadu Rady je k provádění monitoringu a analýz pořadů pověřen Odbor analýz televizního vysílání neboli **Analytický odbor Úřady Rady**.

Domnívám se, že analytické vyhodnocení televizního pořadu by se logicky mělo provádět na základě zhlédnutí předmětného díla. Právě **problematika dokazování před Radou** je častou námitkou provozovatelů, kteří tvrdí že Rada neprovedla důkaz zvukově-obrazovým záznamem pořadu a že tedy „skutková podstata nemá oporu ve spisech.“[12] Zákon o vysílání totiž nikterak neupravuje problematiku dokazování ve správním řízení vedené Radou. Právě pro toto řízení je však velmi typický způsob důkazu formou zvukově-obrazového záznamu, poněvadž v případě ukládání pokut jde poměrně často právě o pokuty za zákonu odporující obsah pořadů. Nedostatek procesní úpravy v samotném zákoně je pak částečně kompenzován v § 66 zákona o vysílání, kde je zakotveno subsidiární použití správního řádu. NSS k problému konstatoval, že provádění důkazu před Radou formou zvukově-obrazového záznamu probíhá mimo ústní jednání a je svou povahou blízké ohledání.[13] Ohledně problematiky, kdo a jakou formou má důkaz záznamem provádět však judikatura NSS již jednotná není.[14] NSS tak např. ve věci posuzování pořadu VyVolení konstatoval, že není podstatné, zda analýzu zvukově-obrazového záznamu pořadu provádí přímo Rada anebo Úřad Rady jako její organizační složka, a zda se Rada jako kolegiální orgán seznámí s obsahem posuzovaného pořadu bezprostředně zhlédnutím projekce audiovizuálního díla, anebo prostřednictvím analýzy pořadu provedené Úřadem žalované. Není dle něj možné oddělovat Radu jako rozhodovací orgán a Úřad jako její „servisní zabezpečení“. Provozovatelé tak nemohou pochybovat o tom, že Rada (Úřad) pořad viděla a slyšela (o tom svědčí analýza a odůvodnění rozhodnutí), nýbrž může pouze zpochybnit správnost a úplnost zachycených dějů a jejich hodnocení.“[15]

2. Ne/naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o

vysílání

Dalším aspektem postupu Rady, proti kterému provozovatelé často brojí, je samotné naplnění, resp. nenaplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání[16] odvysíláním předmětného pořadu, resp. tedy porušení povinnosti vymezené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona.[17] Předně pokud jde o interpretaci tohoto správního deliktu je zřejmé a taktéž podstatné, že se jedná o tzv. **ohrožovací delikt**. To znamená, že je spáchán již okamžikem odvysílání pořadu určitého obsahu, přičemž ohrožení chráněných zájmů nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně. Dle mého názoru jde jistě o správnou konstrukci s ohledem na to, že se účinky televizního násilí mohou projevit až s určitým zpožděním, ale také nemusí. Postižení pouhé potenciality je tak jistě na místě. To ostatně dokazuje i konstantní judikatura NSS,[18] s tím že NSS v nejobecnější rovině dále konstatuje, že se jedná o střet dvou právem chráněných hodnot a legitimních zájmů. V prvé řadě jde tak o svobodu slova a šíření myšlenek a informací, naproti tomu je zde právem chráněný zájem a blaho dítěte, reprezentovaný fyzickým, psychickým a mravním vývojem jeho osobnosti, který nesmí být výkonem svobody slova narušen.[19]

Obecně, k samotnému uplatnění odpovědnosti za správní delikt je třeba, aby jednání naplnilo znaky skutkové podstaty (znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu). Vedle toho je nezbytným naplnit materiální znak (společenskou nebezpečnost).[20] U dané skutkové podstaty lze tak odlišit tři formální znaky: 1) odvysílání pořadu, 2) doba jeho vysílání, 3) potencialita ohrožení chráněných veřejných zájmů - fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých. Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a jeho protiprávní následek), jakož i objekt deliktu, tedy ochranu specifikovaných veřejných zájmů.[21] Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně [22] Důležité je taktéž konstatovat, že i když jsou jednotlivé scény pořadu, v nichž je obsažen prezentace závadného jednání (např. násilí) pro kvalifikaci skutku důležité, provozovatel může být postižen pouze za odvysílání celého pořadu nikoliv za obsah dílčích scén.[23]

3. Výklad neurčitých pojmů a ne/potřeba znaleckého posudku

S výše uvedenou otázkou naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu úzce souvisí problematika interpretace neurčitých pojmů a potřeba znaleckého posudku, kterého se provozovatelé dovolávají. V prvé řadě je třeba podotknout, že skutková podstata popisovaného deliktu obsahuje řadu neurčitých pojmů (stěžejní je pak fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých). Rada tyto neurčité pojmy vždy v rámci svých správních rozhodnutí jistým způsobem vykládá.[24] Judikatura NSS pojednávající o povinnosti Rady definovat neurčité pojmy je poměrně bohatá. Podle setrvalé zastávané právního názoru NSS pak „*musí být výklad neurčitých pojmů předvídatelný do té míry, že v obdobných případech musí být tyto pojmy vykládány obdobně, aby tak nedocházelo k libovůli při aplikaci práva a vytváření nedůvodného rozdílného zacházení s provozovateli vysílání.*“[25] Na druhé straně ovšem rozhodně není povinností Rady konstruovat zvláštní právní význam těchto pojmů, pokud je používá v souladu s jejich významem, který mají v obecném jazyce. Kromě toho NSS v souladu se svou předchozí judikaturou upozorňuje na skutečnost, že neurčité pojmy nelze jednoznačně a přesně definovat, neboť jejich význam je do značné míry odvislý od konkrétního skutkového děje, jehož popis jim má být podřazován. Jejich význam je tak dotvářen rozhodovací praxí Rady a je tak přirozeně znám i provozovateli jako účastníkům těchto řízení.[26] Podrobně se neurčitým pojmům věnuje Rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2008, sp.zn. 4 As 34/2007.

V souvislosti s výkladem neurčitých pojmů úzce souvisí požadavky provozovatelů na provedení důkazu znaleckým posudkem. Tento požadavek však v současné době neobstojí, poněvadž v souladu se současnou judikaturou se dá konstatovat, že obecně není povinnost Rady si opatřovat vždy ve

všech případech znalecký posudek k prokázání toho, že odvysílaný pořad by mohl ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Tento argument potvrzuje obecně judikatura NSS,[27] stejně jako náleží Ústavního soudu ve věci Fidorka,[28] na který často právě Rada poukazuje. Přizvání znalce je tak na místě pouze v případech sporných či zvláště obtížných[29], popřípadě pokud by na základě vysílaného pořadu ve vazbě na požadavky zákona nebylo možné učinit logické správné uvážení o takovém vlivu pořadu a šlo by o hraniční případ složitějšího právního úsudku.[30] NSS přitom několikrát uvedl, že je zcela vyloučeno, aby se znalec vyjadřoval k otázkám právním (quaestio iuris), mezi které patří i hodnocení, zda byla naplněna skutková podstata deliktu.[31] Zároveň soud (ani správní orgán, tj. Rada) nemůže na znalce přenášet odpovědnost za vlastní rozhodnutí, zvláště jedná-li se o posouzení jevů, s nimiž se ve svém životě setká každý (agresi a násilí nevyjímaje).[32]

4. Předchozí upozornění na porušení povinnosti dle § 59 zákona o vysílání

Provozovatelé dále brojili proti údajnému nezákonnému postupu Rady, v němž je Rada před uložením pokuty neupozornila na porušení zákona podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání a neposkytla jim tak možnost nápravy jednání ve stanovené lhůtě. NSS se k výkladu daného ustanovení podrobně vyjádřil ve věci reality show Big Brother,[33] kde mimo jiné konstatoval: „*Smyslem a účelem tohoto institutu je nepochybně zajistit, aby provozovatel vysílání nebyl potrestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom, tj. z procesního hlediska vzato, aby prvním úkonem vůči provozovateli při nebylo oznámení o zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt. Tímto institutem se tak z obecného pohledu realizuje preventivní funkce správního trestání...Zákon nijak blíže nespécifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno...Povinnost žalované upravená v ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. není vázána na konkrétní skutkové jednání provozovatele, nýbrž pouze na to, zda naplňuje příslušnou skutkovou podstatu.*“[34] Obecně NSS konstantně zastává názor, že je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Nelze však dovozovat, že by takové upozornění musela Rada činit u každé jednotlivé skutkové podstaty porušení téže zákonné povinnosti, tedy např. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání.[35] V jiném judikátu však NSS doplňuje, že „*musí však přitom existovat alespoň rámcová věcná souvislost mezi upozorněním a později posuzovaným případem. Upozornění má tedy poskytnout provozovateli vysílání informaci o budoucí praxi stěžovatelky, tj. o tom, jaký obsah odvysílaných pořadů podle jejího názoru není v souladu se zákonem o vysílání a bude sankcionován.*“[36] V daném případě je ale třeba zdůraznit, že skutková podstata předmětného správního deliktu může být naplněna odvysíláním obsahově zcela odlišných pořadů, neboť k porušení této provozovateli povinnosti může dojít jak odvysíláním násilí či brutality, tak sexuálních scén.[37]

5. Kritéria při ukládání pokuty a jejich výše

Často napadaným aspektem postupu Rady provozovateli je také fakt, že dle nich Rada dostatečně neposuzuje veškerá kritéria pro uložení pokut a jejich výše, což posléze souvisí s tím, že výslednou částku považují jako nepřiměřenou. Základní kritéria, jimiž je Rada při ukládání pokut vázána upravuje zákon o vysílání v ustanovení § 61. Při ukládání pokuty za porušení povinnosti tak Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy.[38] Co se týče výše pokuty a její přiměřenosti, Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu.[39] NSS ve své judikatuře dospívá k závěru, že nikoliv všechna výše uvedená kritéria musejí být nutně pro konkrétní posuzovanou věc stejně důležitá či určující. Zákonná kritéria jsou sice neurčitá a vzájemně mnohdy propojená, při vypořádání se s nimi musí však Rada uvést, které kritérium bylo pro jeho posouzení klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci pro uložení pokuty ve stanovené výši. Rada se tak při ukládání pokuty musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní,

má Rada povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a zdůvodnit jeho nepodstatnost.[40]

Pokutu ve výši 1.000.000 Kč za odvysílání pořadu Big Brother tak např. Rada zdůvodnila následujícím způsobem: „*Ohledně kritérií, podle nichž určila výši uložené pokuty, stěžovatelka (Rada) uvedla, že žalobkyně (provozovatel) odvysílala pořad v této podobě vědomě a úmyslně, jednalo se o značný rozsah vysílání co do velikosti pokrytého území i počtu diváků; finanční prospěch žalobkyně neměl na stanovení výše pokuty vliv. Dále zhodnotila i závažnost věci a povahu vysílaného pořadu.*“[41] V jiném případě téže reality show NSS došel k závěru, že „*byť analýza naplnění kritéria "typu vysílání" a "finančního prospěchu" jako výslovně označených kritérií chybí v odůvodnění správní úvahy žalované co do výše pokuty, nejde o natolik významný nedostatek odůvodnění, který by mohl způsobit nepřezkoumatelnost právní úvahy jako celku.*“[42] Rada v tomto případě sice nevyhodnotila jmenovitě, výslovně a detailně všechna kritéria stanovená zákonem, avšak v rovině přezkoumatelnosti dostala hodnocení kritéria závažnosti věci, míry zavinění, dosahu vysílání i povahy pořadu, které měly dle přesvědčení NSS klíčový význam při posuzování odůvodněnosti uložení pokuty a její výše. Při ukládání sankce za správní delikt uvedený v § 61 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání sehraje při ukládání sankce specifickou roli čas vysílání pořadu, neboť tento delikt je vyhraněn pro časové období od 6h do 22h. NSS tak uvádí, že posouzení vysílacího času ve vztahu k předpokládané sledovanosti pořadu nezletilými diváky by se mělo odrazit především v hodnocení kritéria závažnosti porušení zákona.[43]

Použité zdroje:

Zpráva o stavu vysílání a činnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání za rok 2010 [online].

Dostupné >>> [zde](#)

RRTV : Děti a mladiství [online] Aktual. 12.2.2011 [cit. 2011-02-12] Dostupné >>> [zde](#)

Právní předpisy:

Zákon č. [231/2001](#) Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. [500/2004](#) Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. [150/2002](#) Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů

Judikatura:

Nález Ústavního soudu ze dne 27.10.2005, sp.zn. II. ÚS 396/05.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, sp.zn. 8 As 17/2006.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008, sp. zn. 4 As 34/2007.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.5.2008, sp.zn. 6 As 21/2007.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.5.2008, sp.zn. 6 As 43/2007.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2008, sp.zn. 6 As 70/2007.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2008, sp.zn. 4 As 37/2007.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2008, sp.zn. 2 As 59/2008.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, sp.zn. 6 As 30/2008.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2009, sp.zn. 4 As 60/2008.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2009, sp.zn. 7 As 16/2009.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2009, sp.zn. 4 As 4/2009.

Mgr. Andrea Šimordová

-
- [1] Zákon č. [231/2001](#) Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
- [2] Účinky televizního násilí na dětského diváka se zabývala řada empirických experimentálních i longitudinálních studií, z nichž řada byla realizována vědci z USA.
- [3] Viz Zpráva o stavu vysílání a činnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání za rok 2010 [online]. Dostupné z: <<http://www.rrtv.cz/cz/static/o-rade/vyrocní-zpravy/index.htm>>.
- [4] RRTV : Děti a mladiství [online] Aktual. 12.2.2011 [cit. 2011-02-12] Dostupné z: <http://www.rrtv.cz/cz/static/faq/deti.htm>.
- [5] Tento postup by tak dle mého názoru měl být obdobný i při posuzování jiných závadných obsahů.
- [6] První série v roce 2005 téměř paralelně spustily TV Prima a TV Nova. V roce 2006 byla na programu Prima odvysílána druhá řada série VyVolených pod názvem VyVolení 2 a v roce 2007 třetí série s názvem VyVolení - Noví hrdinové.
- [7] Souhrnně bylo výsledkem postupu Rady zahájení desítky správních řízení pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, z nichž některé ještě doposud nebyly ukončeny.
- [8] Zákon č. [500/2004](#) Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
- [9] Zákon č. [150/2002](#) Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.
- [10] Viz §5 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání.
- [11] RRTV : Děti a mladiství [online] Aktual. 12.2.2011 [cit. 2011-02-12] Dostupné z: <http://www.rrtv.cz/cz/static/faq/deti.htm>.
- [12] Viz např. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, sp.zn.6 As 30/2008.
- [13] Blíže viz Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2008, sp. zn. 2 As 59/2008.
- [14] Srov. Např. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4. 2008, sp. zn. 4 As 34/2007, Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, sp.zn. 6 As 30/2008 a Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2008, sp. zn. 2 As 59/2008.
- [15] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, sp.zn.6 As 30/2008.
- [16] Znění tohoto ustanovení je následující: "Pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud zařazuje do vysílání od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady, upoutávky nebo další části vysílání, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, a nejedná se o vysílání koncovému uživateli dostupné na základě písemné smlouvy uzavřené s osobou starší 18 let, k němuž je poskytnuto technické opatření, které znemožňuje přístup k vysílání dětem a mladistvým."
- [17] Častou spornou otázkou v této souvislosti je, jakým způsobem a mírou podrobnosti musí být popsán skutek, jímž došlo k naplnění formálních znaků předmětného správního deliktu vymezených v zákoně.
- [18] Např. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2009, sp.zn. 4 As 60/2008, Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4. 2008, sp.zn. 4 As 34/2007, atp.
- [19] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4. 2008, sp.zn. 4 As 34/2007.
- [20] V případě skutkové podstaty předmětného deliktu jsou předmětem útoku děti a mladiství, tedy osoby ve věku do 18 let. Blíže viz Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.5. 2008, sp.zn. 6 As 43/2007.
- [21] K pochybení při hodnocení skutkové podstaty došlo např. u MS v Praze, když soud do znaků skutkové podstaty deliktu zařadil potřebu zjišťovat, ve kterou konkrétní hodinu ve vymezeném časovém úseku došlo či zkoumání reálnosti a konkrétnosti nebezpečí. Blíže viz Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2008, sp.zn. 6 As 70/2007.
- [22] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2009, sp.zn. 4 As 4/2009.
- [23] Tamtéž.
- [24] Příklad konkrétní definice je možno nalézt např. v Rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30.4. 2008, sp.zn. 4 As 34/2007.
- [25] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2009, sp.zn. 4 As 60/2008.
- [26] Tamtéž.

- [27] Např. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, sp.zn. 8 As 17/2006, Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008, sp.zn. 4 As 34/2007, Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2008, sp.zn. 6 As 70/2007.
- [28] Nález Ústavního soudu ze dne 27.10.2005, sp.zn. II ÚS 396/05.
- [29] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, sp. zn. 8 As 17/2006.
- [30] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4. 2008, sp.zn. 4 As 34/2007.
- [31] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.5.2008, sp.zn. 6 As 21/2007.
- [32] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2008, sp.zn. 6 As 70/2007.
- [33] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2008, sp.zn. 4 As 37/2007.
- [34] Tamtéž.
- [35] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2009, sp.zn. 4 As 60/2008.
- [36] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2009, sp.zn. 7 As 16/2009.
- [37] Tamtéž.
- [38] § 61 odst. 2 zákona o vysílání.
- [39] § 61 odst. 3 zákona o vysílání.
- [40] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008, sp.zn. 4 As 34/2007.
- [41] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2009, sp.zn. 4 As 4/2009.
- [42] Tamtéž.
- [43] Rozsudek NSS ze dne 23.4.2009, sp.zn. 4 As 60/2008.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Sdílení elektřiny v obecních projektech, změny po 1.8.2026 a zapojení bateriových úložišť](#)
- [Jak naložit s „oznámením“ přestupku soukromých osob? A je to vlastně oznámením ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich?](#)
- [Systémová podjatost ve správním řízení aneb požadavek na překročení nadkritické míry rizika systémové podjatosti](#)
- [Bezpilotní systémy vlastní konstrukce v kategorii Specific: regulační požadavky a praktické aspekty](#)
- [Pacht závodu a zákaz přenechání věci třetí osobě](#)
- [Digitální důkazy z webu v soudním řízení: jak doložit, co bylo online zveřejněno?](#)
- [Nepravomocné povolení stavby a změna územního plánu](#)
- [Letiště a letecké stavby](#)
- [Nejvyšší správní soud vymezuje nové hranice zneužití práva u běžných nákladů na reklamu](#)
- [Limity dohledu nad výkonem znalecké činnosti](#)
- [Stavebníci získávají od roku 2026 silnější pozici v soudních sporech o povolení stavby](#)